

með ofbeldi, heldur með sannleika og lögum, og sjálfur er lög-
hlýðinn og vitur, hann er réttlátur.

Enginn er lærður þó horum sé laust um mál, en sá sem er
hóglátur, laus við ótta og hatur, hann er vel mentur.

Enginn er öldungur þó hann sé grár á höfuð; aldurinn vex,
hárið gránar, en hann gjörist gagnslaust gamall.

Sá, er í býr sannleikur, kærleikur, manndómur, sjálfsstjórn,
hóflæti, er laus við illar hugsanir, sá er spekingur og sannnefnd-
ur öldungur.

SÆLA.

Lifum velsælir, hötum ekki þá er hata oss, meðal manna
er hata oss, látum oss búa, en berum ekki hatur til þeirra.

Lifum velsælir, lausir við ágirnd meðal ásælinna, meðal
manna fullir ágirndar látum oss búa, en ágirnumst ekki.

Ágirnd brennur eldi heitara, og haplaust er alt hatur.

Heilsan er gjafa bezt, nægjusemin æðsti ríkdómur og traust-
ið betra en frændalið.

Þann, sem laus er við ástríður, ást og hatur, ótta og undir-
gefni, sorg og gleði, hann metur heimurinn mikils.

Ættingjar, vinir og vandamenn, fagna þeim er lengi hefir
verið fjarlægur, en kemur heill heim. Þannig bíða mannsins
allar hans góðu gjörðir, er hann hverfur frá þessum heimi til
annars, eins og ættingjar og vinir fagna þar komu hans.

„Alt skapað líður undir lok,“ sá er þetta sér tekur lífinu
með alvöru og stillingu.

Með ástundun safnar maður vizku, með iðjuleysi glatar
maður henni. Sá, er þessa tvo vegu aðgreinir, velji sér þann
að hann vaxi að þekkingu.

Allar ytri myndir eru ósannar. „Hér mun eg dvelja þá
regnið fellur, hér um vetur hér um sumar,“ svo hugsar heimsk-
inginn, en hugsar ekki til síns skapadægers.

Dauðinn kemur og hrífur hann á brott, sælann af sonum og
sælann af fé, hrasandi í huga, eins og flóðið fellir bæinn þá fólk
er í svefni.

Ekki bjarga synir, ekki faðir, ekki vandamenn: Enginn
styrkur eru ættingjar þeim sem dauðinn hefir dæmt sér.

Vitur maður og sæll er sá, er þetta skilur, sér eilífleikans
veg.

(Lauslega þýtt.)